

พระราชบัญญัติวัฒนธรรมแห่งชาติ

พุทธศักราช 2485

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ 4 สิงหาคม พุทธศักราช 2480

และวันที่ 16 ธันวาคม พุทธศักราช 2484)

อาทิตยทิพอาภา

ปรีดี พนมยงค์

ตราไว้ ณ วันที่ 28 กันยายน พุทธศักราช 2485

เป็นปีที่ 9 ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรปรับปรุงแก้ไขกฎหมายว่าด้วยวัฒนธรรมแห่งชาติ วางรากฐานให้มั่นคง บำรุงเทอดทูนและกระทำให้แพร่หลายยิ่งขึ้น

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า 'พระราชบัญญัติวัฒนธรรมแห่งชาติ พุทธศักราช 2485'

มาตรา 2 ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติบำรุงวัฒนธรรมแห่งชาติ พุทธศักราช 2483 และพระราชบัญญัติบำรุงวัฒนธรรมแห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2485

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

'วัฒนธรรม' หมายความว่า ลักษณะที่แสดงถึงความเจริญงอกงาม ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความกลมเกลียว ก้าวหน้าของชาติ และศีลธรรมอันดีของประชาชน

มาตรา 5 บุคคลทุกคนมีหน้าที่ปฏิบัติตามวัฒนธรรมแห่งชาติ และต้องผดุงส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าของชาติ โดยรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรมตามประเพณีอันดีงาม และช่วยกันปรับปรุงทบทวนให้ดียิ่งขึ้นตามกาลสมัย

มาตรา 6 วัฒนธรรมซึ่งบุคคลจักต้องปฏิบัติตาม นอกจากจะได้อำหนดไว้โดยพระราชบัญญัติแล้ว ให้กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกาได้ในกรณีดังต่อไปนี้

1. ความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการแต่งกาย จรรยาและมารยาทในที่สาธารณะสถานหรือที่ปรากฏแก่สาธารณชน
2. ความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการปฏิบัติตนและการปฏิบัติต่อบ้านเรือน
3. ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ในการประพฤติตนอันเป็นทางนำมาซึ่งเกียรติของชาติไทย และพระพุทธานุภาพ
4. ความมีสมรรถภาพและมารยาทเกี่ยวกับวิธีดำเนินงานอาชีพ
5. ความเจริญงอกงามแห่งจิตใจและศีลธรรมของประชาชน
6. ความเจริญก้าวหน้าในทางวรรณกรรมและศิลปกรรม
7. ความนิยมไทย

มาตรา 7 ในการกำหนดวัฒนธรรมโดยพระราชกฤษฎีกาตามความในมาตราก่อน ให้คำนึงถึงสภาพแห่งท้องถิ่น ความเป็นอยู่ และประเภทของบุคคลในท้องถิ่น เป็นแห่ง ๆ ไป

มาตรา 8 ให้จัดตั้งสภาวัฒนธรรมขึ้นสภาหนึ่งเรียกว่า 'สภาวัฒนธรรมแห่งชาติ' และให้สภานี้เป็นนิติบุคคล

มาตรา 9 ให้สภาวัฒนธรรมแห่งชาติมีหน้าที่

- (1) ค้นคว้า ดัดแปลง รักษา และส่งเสริมวัฒนธรรมแห่งชาติที่มีอยู่
- (2) ค้นคว้า ดัดแปลง และกำหนดวัฒนธรรมที่ควรรับไว้หรือปรับปรุงต่อไป
- (3) เผยแพร่วัฒนธรรมแห่งชาติให้เหมาะสมกับกาลสมัย
- (4) ควบคุมและหาวิธีปลูกฝังวัฒนธรรมแห่งชาติในจิตใจของประชาชนจนเป็นนิสัย
- (5) ให้ความเห็น รับปรึกษา และปฏิบัติการตามความมุ่งหมายของรัฐบาลในกิจการอันเกี่ยวกับวัฒนธรรมแห่งชาติ

มาตรา 10 ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเป็นผู้ควบคุมดูแลการดำเนินกิจการโดยทั่วไปของสภาวัฒนธรรมแห่งชาติ กรรมการและเลขาธิการของสภานี้ คณะรัฐมนตรีจะได้แต่งตั้งขึ้นโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 11 ให้แบ่งงานของสภาวัฒนธรรมแห่งชาติ เป็น 4 สำนัก คือ

- (1) สำนักวัฒนธรรมทางจิตใจ
- (2) สำนักวัฒนธรรมทางระเบียบประเพณี
- (3) สำนักวัฒนธรรมทางศิลปกรรม
- (4) สำนักวัฒนธรรมทางวรรณกรรม

มาตรา 12 กิจการซึ่งจะพึงปฏิบัติในสำนักต่าง ๆ ให้สภาวัฒนธรรมแห่งชาติกำหนดเป็นระเบียบการขึ้นไว้

มาตรา 13 สภาวัฒนธรรมแห่งชาติ อาจได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลหรือจะรับเงินบำรุงจากบุคคลหรือองค์การใดก็ได้

มาตรา 14 สมาคมหรือองค์การใดซึ่งมีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับงานของสภาวัฒนธรรมแห่งชาติ ไม่ว่าจะได้ตั้งอยู่ก่อนแล้วหรือไม่ก็ตาม ต้องได้รับอนุญาตจากสภาวัฒนธรรมแห่งชาติก่อนจึงจะดำเนินการจัดตั้งตามกฎหมายหรือดำรงอยู่ต่อไปได้และเมื่อได้ตั้งขึ้นหรือดำรงอยู่นั้น ให้อยู่ในความควบคุมของสภานี้

มาตรา 15 ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานซึ่งสั่งโดยอาศัยอำนาจตามพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามความในมาตรา 6 มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสิบสองบาท

เงินที่ได้จากค่าปรับเช่นว่านี้ ให้ถือเป็นเงินช่วยการประถมศึกษาตามความหมายของประมวลรัษฎากร

มาตรา 16 ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี